

tilstrækkelig Understøttelse. Statistikken viser, at medens Understøttelsen for en Hovedperson i Midten af 90erne var omkring 95 Kr., er den nu oppe paa henimod 120 Kr., hvad der jo er en meget betydelig Stigning. For at komme bort fra disse uheldige Følger af Loven vil det sikkert være nødvendigt at forandre den fra Grunden af, og Spørgsmaalet om, hvilken anden Vej der skal slaas ind paa, opstaar da. I saa Henseende have de samvirkende Sogneraadforeninger i Danmark under 19de November 1901 indgivet et Andragende til Regering og Rigsdag, i hvilket fremhæves Nødvendigheden af at finde en anden Form for Arbejds- og Alderdomsinvaliditets økonomiske Betyggende og andrages om, at en Invaliditets- og Alderdomsforsikring med Statsilskud maa blive gennemført paa et saadant Grundlag, at der haves Sikkerhed for, at Forsikringen bliver effektiv, og af Folketinget nedsattes under 20de December f. A. et Udvalg til Overvejelse af Spørgsmaalet om Oprøttelse af en Folkeforsikring (Invaliditets- og Alderdomsforsikring). Om det vil kunne lykkes ad denne Vej at komme til noget bedre end den gældende Lov, kan selvfølgelig ingen paa Forhaand vide, og Udvalgets Flertal har derfor i sin Betænkning indskrænket sig til at udtale, at det kræver den nøjeste Overvejelse, om det ikke vil være netop ad Forsikringsvejen, at man vil kunne komme til en mere tilfredsstillende Alderdomsforsørgelse end efter Loven af 1891 og samtidig til Invaliditetsforsørgelse for Personer under 60 Aars Alderen. Udvalgets Flertal har dog ikke ment, at man af den Grund bør undlade at bøde paa den gældende Lovs Mangler, ved at rette forskellige Enkeltheder i samme, i Særdeleshed da der i alt Fald vil hengaa en længere Aarrække, inden den gældende Lov vil blive overflødig. Den vil sikkert, selv om man maatte komme til en slig Forsikring, vedblive at virke i noget Omfang, da der altid vil være nogle, som ikke ville komme ind under Forsikringen, fordi de ikke ere i Stand til at udrede de Bidrag, der kræves, men som alligevel vilde være saa værdige trængende, at de ikke ville blive henviste til det almindelige Fattigvæsen.

Hvad angaar de i det her forelagte Lovforslag indeholdte Bestemmelser, har Udvalget kunnet tiltræde den, der indeholdes i § 1 om, at det Tidsrum, de sidste 10 Aar, i hvilket vedkommende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, kan forkortes, for saa vidt angaar en Enke, en

fraskilt eller frasepareret Hustru, idet det jo undertiden kan være haardt for Hustruen at lide under, at Manden maaske uden hendes Ønske og uden hendes Samtykke har modtaget Fattighjælp, men Flertallet har dog ment, at man som Værn imod, at en saadan Bestemmelse skulde blive anvendt uden tilstrækkelig Grund, maa kræve, at Forsørgelseskommunen giver sit Samtykke i de enkelte Tilfælde. Udvalget er enigt om, at Bestemmelsen ogsaa bør gælde en forladt Hustru, der i det hele med Hensyn til Alderdomsunderstøttelse bør stilles lige med en fraskilt eller frasepareret. Efter den nugældende Lov kunne de forlattede Hustruer jo overhovedet ikke faa Alderdomsunderstøttelse, hvad der kan være strengt i enkelte Tilfælde. Det kan vel blive vanskeligt nok undertiden at bestemme, om en Hustru er forladt, men man har dog ikke ment, at man paa Grund heraf — det vil navnlig være i Kjøbenhavn, hvor de personlige Forhold ikke kunne være bekendte — skulde undlade at træffe en Bestemmelse, som i og for sig er rigtig og billig lige over for disse Kvinder. Bestemmelsen om, at Hjælp til Sygebehandling, herunder Medicin og Hospitalsbehandling, ikke regnes som Fattighjælp, tiltræder Udvalget og foreslaar den udvidet saaledes, at den kommer til at omfatte Bandager og lignende Genstande. Det blev af det ærede Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) under Sagens 1ste Behandling omtalt, at det i visse Tilfælde kunde være strengt, at en Person, der var udvandret, men kom tilbage hertil Landet og søgte Alderdomsunderstøttelse, maatte afvises, fordi han ikke i de sidste 10 Aar havde haft Ophold her i Landet. Udvalget har i Erkendelse af Rigtigheden af denne Betragtning foreslaaet, at i saa Tilfælde skulde de kommunale Myndigheder være berettigede til at forkorte det Tidsrum, i hvilket den paagældende skal have haft fast Ophold her i Landet. Derved har Udvalget forøvrigt ikke alene sigtet til udvandrede Folk, der ere komne tilbage, men ogsaa til danske Sømand, som ikke have haft Ophold her i Landet i de sidste 10 Aar. Derimod er der ikke opnaaet Enighed i Udvalget med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelse om, at det Tidsrum, hvori den paagældende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, nedsættes fra de nugældende 10 Aar til 5 Aar. Udvalgets Flertal har ment, at da det er den eneste Selvhjælpsbetingelse, der stilles, at den trængende ikke skal have modtaget Fattighjælp i de sidste 10 Aar, oven i Købet er